

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyně Mgr. Lucií Trejbalovou ve věci

žalobkyně: **AS21 s.r.o.**
sídlem Rybná 716/24, 110 00 Praha
zastoupena advokátem JUDr. Emilem Flegelem
sídlem K Chaloupkám 3170/2, 106 00 Praha

proti

žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**
U Jezů 642/2a, 461 80 Liberec

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 11. 2024, č. j. OSH 476/24-2/67.1/24130/Ře KULK 87151/2024,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 29. 11. 2024, č. j. OSH 476/24-2/67.1/24130/Ře KULK 87151/2024 a rozhodnutí Městského úřadu Česká Lípa ze dne ze dne 30. 5. 2024, č. j. MUCL/73346/2024, se zrušují a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 15 269 Kč, k rukám advokáta JUDr. Emila Flegela, ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobkyně domáhá přezkumu shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Česká Lípa, odboru správního (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 30. 5. 2024, č. j. MUCL/73346/2024.
2. Tímto prvostupňovým rozhodnutím byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se měla dopustit tím, že „jako provozovatel silničního vozidla tovární značky X, RZ: X, v rozporu s ustanovením § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití uvedeného vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu, neboť blíže neustanovený(á) řidič(ka) předmětného vozidla dne 8. 1. 2024, v X hodin, v České Lípě, ulice X neoprávněně zastavil(a) a stál(a) na silniční vegetaci, čímž porušil(a) povinnost podle ustanovení § 27 odst. 1 písm. r) zákona o silničním provozu a toto jednání vykazovalo znaky přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu.“
3. Za spáchání uvedeného přestupku byla žalobkyni § 35 písm. b) a § 46 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) a § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, ve spojení s § 125c odst. 5 písm. d) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 2 000 Kč. Zároveň jí byla podle § 95 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky a § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení, ve znění pozdějších předpisů, uložena povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.
4. Z předloženého spisového materiálu vyplynulo, že správní orgán I. stupně na základě oznámení o podezření ze spáchání přestupku od Městské policie Česká Lípa doručeného dne 29. 1. 2024, vyzval žalobkyni jako provozovatele vozidla RZ: X, k uhrazení určené částky ve výši 500 Kč dle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu a současně ji poučil o tom, že může sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla ve lhůtě do 30 dnů ode dne doručení této výzvy.
5. Zásilka s touto výzvou byla žalobkyni doručena prostřednictvím datové schránky dne 30. 1. 2024. Na tuto výzvu žalobkyně ve stanovené lhůtě reagovala sdělením, že „Vozidlo řídil X, doručovací adresa X, X, X, X“. Vzhledem k tomu, že ze sdělených informací nebylo podle správního orgánu I. stupně jednoznačně možné ustanovit konkrétní osobu v souladu s požadavky správního řádu, vyzval žalobkyni k odstranění nedostatků podání tím, že sdělí datum narození a místo trvalého pobytu označené osoby. Tato písemnost byla doručena do její datové schránky dne 4. 4. 2024. Žalobkyně na výzvu nereagovala.
6. Správní orgán I. stupně proto dne 18. 4. 2024, podle § 76 odst. 1 písm. l) zákona o odpovědnosti za přestupky, odložil věc přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, neboť do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. Následně bylo zahájeno řízení o přestupku žalobkyně podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, a to doručením příkazu prostřednictvím datové schránky dne 19. 4. 2024. Proti tomuto příkazu podala žalobkyně v zákonné lhůtě odpor, čímž byl příkaz zrušen a správní orgán I. stupně pokračoval v řízení předvoláním žalobkyně k ústnímu jednání na den 22. 5. 2024. Na ústní jednání se žalobkyně bez omluvy nedostavila.

7. Prvostupňovým rozhodnutím proto správní orgán I. stupně uznal žalobkyni vinnou ze spáchání shora popsaného přestupku. V odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že v dané věci se jednalo o neoprávněné zastavení a stání a toto jednání bylo řádně písemně a fotograficky zdokumentováno. Předmětné nerespektování pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Správní orgán I. stupně dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2016, č. j. 6 As 36/2016-29, podle nějž může být provozovatel vozidla odpovědný za přestupek i v případě, že formálně splnil zákonnou povinnost označit řidiče na výzvu správního orgánu v situaci, kdy byla věrohodnost jeho tvrzení zpochybněna. Věrohodnost tvrzení, že vozidlo řídil X, zpochybnila sama žalobkyně, když ani přes výzvu neuvedla dostatečné údaje o totožnosti jmenované osoby. Na základě takto poskytnutých údajů nebylo možno jednoznačně ustanovit konkrétní osobu pachatele. Správní orgán I. stupně proto dospěl k závěru, že byly splněny podmínky objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla za přestupek.
8. Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 29. 11. 2024 žalovaný blanketní odvolání žalobkyně zamítnul a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Konstatoval, že skutková podstata přestupku dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu činí provozovatele vozidla objektivně odpovědným za přestupek. Cílem dané úpravy je to, aby nedodržování povinností řidiče a pravidel provozu na pozemních komunikacích nezůstávalo nepotrestáno. Správní orgán I. stupně podle žalovaného nedisponoval dostatečnými údaji ke zjištění totožnosti řidiče, a tedy ke zjištění pachatele přestupku. Připomněl rovněž, že jednou z povinností provozovatele je zajistit, aby jeho vozidlo bylo užíváno v souladu se zákonem. Pokud tuto povinnost nesplní a spolehlivě neprokáže, kdo byl řidičem, odpovídá za přestupek sám. Žalobkyně sice na výzvu sdělila určité údaje k osobě řidiče. Nicméně z jejího sdělení nebylo možné jednoznačně ustanovit konkrétní osobu v souladu se zákonem. Proto byla žalobkyně správním orgánem I. stupně řádně vyzvána k odstranění nedostatků ve sdělení totožnosti řidiče, což již neučinila, a tím neprokázala, že vozidlo v dané době řídila konkrétní, existující osoba. Tím nesplnila nezbytnou podmínku pro vyloučení odpovědnosti provozovatele vozidla za přestupek. Žalovaný se tedy ztotožnil s odůvodněním správního orgánu I. stupně.
9. Žalobkyně nejprve namítala, že se sdělení totožnosti řidiče vozidla jeho provozovatelem podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu považuje za podání vysvětlení. Záznam o podání vysvětlení nelze použít jako důkazní prostředek podle § 137 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. Doplnila však, že v daném případě nebylo sporu o tom, že žalobkyně správnímu orgánu sdělila totožnost řidiče vozidla. V dalším žalobním bodu žalobkyně uváděla, že správní orgán I. stupně, který znal jméno, příjmení a adresu trvalého pobytu řidiče, měl možnost pokusit se přestupce kontaktovat. Jelikož tak neučinil, nemohl uzavřít, že vyvinul dostatečné úsilí ke zjištění pachatele přestupku. Znalost data narození pachatele přestupku přitom není podmínkou pro to, aby se ho správní orgán pokusil kontaktovat. Protože správní orgán I. stupně neučinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, nebyly naplněny předpoklady pro zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla. Správní řízení se žalobkyní tedy bylo zahájeno nezákonně, a nezákonná proto byla i obě následně vydaná rozhodnutí ve věci. Žalobkyně proto navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
10. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl, aby soud podanou žalobu zamítl.

11. Krajský soud napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející přezkoumal v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále je „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních námitek dle § 75 odst. 2 s. ř. s., kterými je soud v duchu dispoziční zásady vázán. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.
12. V posuzované věci žalobkyně namítala, že nebyly naplněny předpoklady pro zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla.
13. Podle § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.
14. Podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se provozovatel vozidla dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.
15. Podle § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu, obecní úřad obce s rozšířenou působností přestupek podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje, a a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.
16. Toto ustanovení vyjadřuje subsidiaritu odpovědnosti za dříve správní delikt, nyní přestupek provozovatele vozidla vůči odpovědnosti za přestupek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014-45). Přednost odpovědnosti řidiče za přestupek je patrná i z § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu, podle kterého správní orgán poučí provozovatele, jehož vozidlem nezjištěný řidič spáchal přestupek, o možnosti sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku.
17. Při posuzování, zda správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nelze ztrácet ze zřetele smysl a účel úpravy správního deliktu provozovatele vozidla, kterým bylo postihnout tzv. problematiku osoby blízké. V případech překročení maximální povolené rychlosti naměřeného pomocí automatických radarů a v případech nesprávného parkování, správní orgány často jednoznačně zjistily spáchání přestupku, ale při zjišťování totožnosti pachatele byly odkázány na vysvětlení podané registrovaným provozovatelem vozidla. Pokud provozovatel odepřel podání vysvětlení s tím, že by jím vystavil postihu osobu blízkou (§ 60 odst. 1 věta za středníkem zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů), správní orgány se ocitly ve stavu důkazní nouze a věc odložily, protože při množství podobných dopravních přestupků bylo vyloučeno zjišťovat totožnost přestupců jinými způsoby.
18. Cílem zavedení úpravy správního deliktu provozovatele vozidla bylo, aby zmíněná deliktní jednání nezůstala nepotrestána a aby za ně v případě nezjištění totožnosti pachatele odpovídal provozovatel vozidla, kterému byla § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu stanovena povinnost zajistit, aby při užití vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014-21).

19. V rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, Nejvyšší správní soud upozornil, že by bylo „proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit. Dobrý příklad poskytuje věc řešená Krajským soudem v Hradci Králové v rozsudku ze dne 28. 8. 2014, č. j. 30 A 92/2013-27, kde provozovatelem vozidla byla autopůjčovna, která na základě výzvy poskytla správnímu orgánu údaje o subjektu, jenž měl v době spáchání přestupku vozidlo pronajaté, a přiložila příslušnou nájemní smlouvu; krajský soud uzavřel, že správní orgány měly vyvinout větší úsilí k kontaktování označené obchodní společnosti a jejího jednatele, který dle sdělení provozovatele vozidlo osobně přebíral. Naopak pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, případně označí osobu, která odepře podání vysvětlení z důvodu podle § 60 odst. 1 věty za středníkem zákona o přestupcích (srov. citovaný rozsudek 3 As 7/2014-21), nebo dochází-li k řetězení označených osob (označený řidič označí dalšího řidiče atd.), je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt.“
20. Na tuto argumentaci pak Nejvyšší soud navázal v rozsudku ze dne 28. 3. 2019, č. j. 9 As 445/2017-21, kde dospěl k závěru, že „správní orgán se dostatečně nepokusil zjistit pachatele přestupku (...) Pokud však měl správní orgán k dispozici jméno a zaměstnání této osoby, tyto údaje byly potřebnými indiciemi, které mohly vést k nalezení pachatele přestupku. (...) bylo by totiž předčasné říci, zda lze žalobcem označenou osobu dohledat. V projednávaném případě se nejednalo ani o situaci, kdy žalobce označil za řidiče osobu, která se vyskytuje jako údajný řidič v obdobných případech opakovaně (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2016, č. j. 6 As 36/2016-29), nebo osobu, která vozidlo v době spáchání přestupku nemohla prokazatelně řídit pro svůj zdravotní stav (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016-40). Právě jen v těchto uvedených případech nelze po správních orgánech požadovat, aby učinily další nezbytné kroky ke zjištění totožnosti řidiče předmětného vozidla za účelem zahájení řízení o přestupku ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu.“
21. Podle rozsudku Nejvyššího správní soudu ze dne 9. 10. 2019, č. j. 2 As 346/2018-22, „je třeba velmi důsledně odlišovat případy, které prokazatelně naplňují znaky obstrukčního jednání ze strany provozovatele vozidla, resp. jeho opakovaně takto jednajících zástupců (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016-40, ze dne 23. 11. 2016, č. j. 2 As 249/2016-39, ze dne 13. 4. 2017, č. j. 10 As 324/2016-46, či ze dne 24. 7. 2018, č. j. 5 As 41/2016-47), od těch případů, v nichž ke zneužití práva zjevně nedochází. (...) je třeba rozlišovat mezi skutečným splněním povinnosti označit řidiče vozidla, jímž byl spáchán přestupek, a obstrukčními postupy, které jako akt zneužití práva nelze aprobovat a jež (po ověření a zdůvodnění, že jde právě o takový případ) překážku pro uložení správního deliktu provozovateli vozidla podle § 125f zákona o silničním provozu nevytvářejí.“
22. V řešené věci však nelze vycházet z citované bohaté judikatury k procesním obstrukcím provozovatelů vozidla, neboť správní orgány vůbec neuvedly, natož aby patřičně podložily a zdůvodnily, že by takové jednání shledaly též u žalobkyně. Odůvodnění jejich rozhodnutí spočívá toliko na argumentu, že žalobkyně nereagovala na výzvu, podle níž měla doložit datum narození a trvalý pobyt řidiče. Z obou rozhodnutí se však již nepodává, jak by tyto

informace, i pokud by byly poskytnuty, přispěly ke zjištění, zda uvedené vozidlo skutečně řídila osoba označená žalobkyní. Stejně tak soudu není z odůvodnění napadeného rozhodnutí zřejmé, proč by nebylo možné z informací již poskytnutých žalobkyní jednoznačně ustanovit konkrétní osobu. Správní orgán I. stupně totiž měl k dispozici jméno a kontaktní adresu této osoby. Přesto se ji kontaktovat nepokusil. Ze spisu přitom nevyplývá, že by adresa neexistovala a nebylo na ni možné cizinci doručovat.

23. Soud sice souhlasí se správními orgány v tom, že podle ustálené judikatury po nich nelze požadovat rozsáhlé kroky ke zjišťování řidiče vozidla v době přestupku. Nelze však akceptovat, pokud správní orgán na snahu dohledat skutečného pachatele přestupku bez dalšího rezignuje a přistoupí k zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla, aniž by se řidiče jakožto přestupce pokusil vyhledat (např. za pomoci jemu dostupných databází) či kontaktovat přímo na základě informací sdělených provozovatelem vozidla (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 293/2023-21, bod 11, č. j. 8 As 110/2015-46, č. j. 3 As 61/2016-44, č. j. 2 As 346/2018-22 nebo č. j. 5 As 353/2020-26).
24. Na věci pak nic nemění ani skutečnost, že za řidiče byla označena osoba s kontaktní adresou v zahraničí. Správní soudy se touto problematikou opakovaně zabývaly a dospěly k závěru, že neuvedení data narození nebrání tomu, aby správní orgán zaslal řidiči do zahraničí výzvu k podání vysvětlení. Obdobné případy posuzoval Nejvyšší správní soud v rozsudcích č. j. 4 As 293/2023-21 (řidič z Rumunska), případně č. j. 5 As 141/2019-22 (řidič z USA).
25. Na základě výše uvedeného lze shrnout, že podmínka učinění nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupkového jednání ve smyslu § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu nebyla naplněna, řízení s žalobkyní jako provozovatelkou vozidla bylo zahájeno nezákonně.
26. Vzhledem k tomu, že soud žalobní námitku shledal důvodnou, zrušil postupem podle § 78 odst. 1 ve spojení s § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. napadené rozhodnutí žalovaného pro vady řízení a věc mu podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil k dalšímu řízení, a to bez jednání v souladu s § 51 odst. 2 ve spojení s § 76 odst. 1 s. ř. s. Současně soud využil možnosti, kterou mu dává § 78 odst. 3 s. ř. s., a přistoupil ke zrušení rozhodnutí správního orgánu vydaného v prvním stupni řízení, neboť toto rozhodnutí trpí vadou nezákonně zahájeného řízení o přestupku provozovatele vozidla, kterou pro její povahu nemůže zhojit žalovaný v odvolacím řízení.
27. V dalším řízení je žalovaný vysloveným právním názorem soudu vázán dle § 78 odst. 5 s. ř. s.
28. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle kterého účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
29. V souzeném případě byla žalobkyně úspěšná, proto jí soud proti žalovanému přiznal na náhradu nákladů řízení. Ty byly tvořeny zaplaceným soudním poplatkem za žalobu dle příslušné položky sazebníku soudních poplatků ve výši 3 000 Kč a odměnou právního zástupce za 2 úkony právní služby ve výši 9 240 Kč [2 úkony právní služby po 4 620 Kč dle § 7 bodu 5, § 9 odst. 5, § 11 odst. 1 písm. a), d), vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu], náhradou hotových výdajů ve výši 900 Kč (2 paušály po 450 Kč za 2 úkony právní služby dle § 13 odst. 1, odst. 4 advokátního tarifu). Za úkony právní služby tedy advokátovi náleží 10 140 Kč. Vzhledem k tomu, že advokát žalobkyně byl v rozhodném období plátcem daně z přidané hodnoty, náleží k nákladům řízení rovněž částka, která odpovídá sazbě daně 21 %

a která činí 2 129 Kč. Soud uložil žalovanému, aby náklady řízení v celkové výši 15 269 Kč uhradil žalobkyni k rukám jejího právního zástupce v přiměřené lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 5. května 2025

Mgr. Lucie Trejbalová,
samosoudkyně